

κι' ἔκλαιγε σὰ κρυφὰ διπλά, γιὰ τὴν μίζερα καὶ γιὰ τὴν δική της συμβολή στὴν καταστροφή.

Τὴ βάραιναν πάλε ὅλες οἱ ἀναποδιές τῆς ζωῆς της κι' οἱ τύψεις... Αὐτὴ τᾶφταιγε.

Ἀποτραβήχτηκαν σὲ τούτῃ τὴ γειτονιά γιὰ οἰκονομία. Δυὸ κάμαρες. Κι' ἐκείνη νὰ περιμένει γέννα. Ὁ Μανώλης τὸ χαιρόταν αὐτό. Κάθε παιδί μὲ τὸ ψωμάκι του στὴν μασχάλη, τὸ ριζικό του κι' ἡ Χρηστίνα ξεθάρευε καμιὰ φορὰ — ἴσως γυρίσουν τὰ πράματα.

Τὸ παιδί ἦρθε μὰ οἱ δουλειές ὄλο καὶ χειρότερα.

Ἡ Χρηστίνα καθὼς ράβει τὸ πουκαμισάκι του γυρῶζει καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν κούνια, μιὰ πονεμένη ματιὰ.

— Γουρσούζικο καὶ σὺ σὰν καὶ μένα;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΑΛΛΙΑΝΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΗΣ Ι. Φ.

1.

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειά, μεσ' στὸ σκοτάδι μὲ κερ-
νᾶς, μικρὴ ἁμαρτωλή, τὴν πιὸ γλυκειὰν ἡδονὴ ἀπ' τὴν
ἀστεϊρευτὴ πηγὴ τῶν λαγόνων σου. Ἐνα ἐκμηδενιστικὸ
φρικίασμα, μιὰ μεθυστικὴ ἀνατριχίλα διαπερνᾶ τότε τὰ
κορμιά μας, τὰ ναρκωμένα ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς ἡδονῆς.

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειά, μεσ' στὸ σκοτάδι μου πα-
ραδίνεσαι, ὦ ἀγαπημένη, μὲ ὄλο τὸ πάθος τῆς νειότης σου,
μὲ ὄλο τὸν πόθο πὺ φλογίζει τ' ὠραῖο σου κορμί.

Δὲ σὲ βλέπω μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, νοιώθω
ὅμως τόσο καλὰ ὅτι εἶσαι κοντά μου διψασμένη γιὰ τὸ
κρασί τῆς ἡδονῆς. Κι' εἶναι τὰ χάρδια σου τόσο θερμά,
κι' εἶναι τὰ φιλιὰ σου τόσο φλογερά, σὰ νὰ θέλουν ν' ἀφί-
σουν ἀπάνω μου, ἀνεξίτηλη τὴ σφραγίδα τοῦ πόθου.

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειά, μεσ' στὸ σκοτάδι μὲ κά-
νεις νὰ ποθήσω μαζί σου τὸ θάνατο, ἐγὼ πὺ ἀγάπησα
τόσο πολὺ τὴ ζωὴ.

2.

Ξέρεις χίλια δυὸ μυστικά τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἡδονῆς.

Πές μου, ποιὸς σοῖδωσε τὴ δύναμη νὰ μὲ κρατᾶς σκλάβο σου κάτω ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν ματιῶν σου, νὰ μὲ ναρκώνεις μ' ἓνα σου χᾶδι, νὰ μὲ μεθᾶς μ' ἓνα σου φιλί, νὰ μ' ἐκμηδενίζεις μ' ἓνα μονάχα ἄγγιγμα τῆς σάρκας σου στὴ δική μου ;

Ξέρεις χίλια δυὸ μυστικά τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἡδονῆς.

Ξέρεις νὰ χρησιμοποιεῖς τόσο καλὰ κάθε σου ὁμορφιά γιὰ ν' ἀνάβεις μέσα στὸ αἷμα μου καινούργιους πάντα πόθους.

3

Δὲ θέλω νὰ κατεβάζεις τὸ κεφάλι ντροπιασμένη, ὅταν σ' ἀτενίζουν οἱ ἄνθρωποι μέσα στὰ μάτια.

Δὲ θέλω νὰ φαίνεσαι σὰν ἓνας ἔνοχος, ποὺ ντρέπεται ἢ φοβᾶται νὰ ὁμολογήσει τὴν πράξη του.

Σήκωσε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι καὶ ὑπόμενε μὲ θάρρος τὰ βλέμματα τῶν ἀνίδεων ἀνθρώπων ποὺ θέλουν νὰ σὲ κρίνουν.

Πρέπει νὰ ἔχεις τὴ δύναμη νὰ τοὺς ἀπαντήσεις : ναί, εἶμαι μιὰ ἁμαρτωλὴ ποὺ κερνῶ στὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπῶ τὴν ἡδονή, τὴ μόνην ἀπόλαυση τῆς ζωῆς. Εἶμαι ἡ γυναῖκα ποὺ ξέρει νὰ γοητεύει μὲ τὶς ὁμορφιές της καὶ ν' ἀνάβει τοὺς πιὸ δυνατοὺς πόθους.

4

Ἡ Ζωὴ χωρὶς τὴν ἀγάπη δὲν ἔχει καμμιάν ὁμορφιά· ἡ ἀγάπη χωρὶς τὴν ἡδονὴ δὲν ἔχει καμμιάν ἀπόλαυση.

Μὴν ἀκοῦς τὰ λόγια τοῦ κόσμου, ἀγαπημένη, καὶ μὴ πληγώνεσαι ἀπ' αὐτά. Μὲ ἰδανικὴν ἀγάπη δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπήσει κανεὶς γιατί ἡ ἀγάπη κλείνει πάντα μέσα της τὸν πόθο. Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ ποθήσει κανεὶς τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ ;

Καὶ δὲν εἶναι ἐγκληματικὸ νὰ ζητοῦμε νὰ πνίξουμε τὸν πόθο μας αὐτὸν ἀνικανοποίητο τώρα ποὺ τὸ αἷμα τρέχει τόσο θερμὸ μέσα στὶς φλέβες μας, τώρα ποὺ ἡ νειότη μας κυβερνιέται μοναχὰ ἀπὸ τὸ πάθος ;

Ἡ νεώτεή σου ἀκτινοβολεῖ μὲ μιὰ παράξενην ὁμορφιά μέσα στὸ λαμπρὸ βλέμμα τῶν ματιῶν σου· ροδίξει σὰ μιὰν ἀνοιξιάτικην αὐγὴ μέσα στὸ λεπτογραμμμένο ἀνοιγμα τῶν χειλιῶν σου καὶ στὶς μικρὲς ρόγες ποὺ στέκουν θριαμβευτικὰ πάνω στὰ στήθη σου· ἀνοίγει σὰ μιὰν ἀστείρευτη πηγὴ ἡδονῆς μέσα στὶς δυὸ ὑπέροχες γραμμὲς τῶν λαγόνων σου. Κι' εἶν' ἔτσι ὅλο σου τὸ κορμὶ ἕνας ὕμνος στὸν ἔρωτα καὶ στὴν ὁμορφιά.

Κι' ὅλον αὐτὸ τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ σου τὸν προσφέρεις σὲ μένα, ὦ πολυαγαπημένη!

6.

Ὅταν εἶμαι κοντά σου — τόσο κοντὰ ὥστε οἱ δυὸ μας ἀναπνοὲς νὰ σμίγουν σὲ μιὰ, ὥστε νὰ ἀκῶ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς σου καὶ σὺ τῆς δικῆς μου· ὅταν τὰ χεῖλη μου ἐγγίξουν μὲ λαχτάρια τὰ δικά σου σὰ νὰ θέλουν νὰ ρουφήξουν ἀπ' αὐτὰ τὸ νέκταρ τῆς ἡδονῆς ὅταν κρατῶ μέσα στὲς δυὸ μου χουφτιες τὰ μικρὰ ἀλαβάστρινα στήθη σου σὰ δυὸ κατάλευκα περισιέρια ποὺ σπαρταροῦν καὶ θέλουν νὰ πετάξουν ἀπὸ κοντά μου· ὅταν τὸ κορμὶ μου ἐγγίξει τὸ δικό σου καὶ μένουν τὰ δυὸ κορμιὰ σφιχταγκαλιασμένα σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἡδονικὸ φρυκτῆρισμα — τότε νοιώθω ὅτι εἶσαι δική μου, ἀγαπημένη.

7.

Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἀφοῦ στραγγίσουμε ὡς τὸν πάτο τὸ ποιῆρι τῆς ἡδονῆς, μοιάζουμε σὰ δυὸ πληγωμένα πουλιά. Τὰ κορμιὰ μας εἶναι τόσο γλυκὰ ναρκωμένα ποὺ θάθελα νὰ μὴ συνέλθουν ποτὲ ἀπὸ τὴ νάρκη αὐτῆ. Μὰ νὰ σὲ λίγο στρέφεις ἐσὺ τὰ δικά σου ὀλόφωτα μάτια καὶ μὲ κυτῆς μὲ τὸ ἐξαισιον ἐκεῖνο βλέμμα, ποὺ ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀνάβει καινούργιες πάντα πυρκαγιὲς πόθων.

8.

Τὰ μακρονά σου μαῦρα μαλλιά τ' ἀγαπῶ μὲ μιὰν ἀγάπη ξεχωριστὴ καὶ θάθελα νὰ μπορούσα νὰ φιλήσω κάθε μιὰ τρίχα τοὺς χωριστά. Μ' ἀρέσει νὰ σκεπάζω τὸ πρόσωπό μου μ' αὐτὰ καὶ νὰ μένω ἔτσι κοντά σου ὥρες ὀλόκληρες, ἀναπνέοντας τὸ ἄρωμά τους.

Μ' ἀρέσει ὅταν κοιμᾶσαι νὰ κυττάζω τὶς μακρονὲς βελούδινες βλεφαρίδες σου ποὺ κλείνουν τὸ λαμπερὸ φῶς τῶν ματιῶν σου. Νοιώθω τότε τὸν πόθο νὰ σκύψω καὶ ν' ἀποθέσω πάνω ἐκεῖ τὸ πιὸ ἀπαλὸ φιλή μα δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάνω, ὅταν βλέπω τὰ δύο σου ἀλαβάστρινα στήθη μὲ τὶς μικρὲς ἄλικες ρόγες νὰ τρεμοανασαίνουν τόσο ἀργὰ καὶ τόσο ὠραῖα. Ξέρω πὼς πίσω ἀπ' αὐτὰ ἀναπαύεται μιὰ καρδούλα τόσο θερμὴ καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ξυπνήσω.

9

Μὰ κάποτε θὰ μᾶς θυμηθῆ ὁ χρόνος καὶ θὰ σημάνει καὶ γιὰ μᾶς τὸ πένθιμο σήμαντρό του. Ἡ παράξενη καὶ γοητευτικὴ λάμψη τῶν ματιῶν σου θὰ σβύσει καὶ τὸ φῶς τους θὰ βασιλέψει πίσω ἀπὸ τὰ πικρὰ νερὰ τῶν δακρῶν. Τὰ κρίνα τῆς ὁμορφιάς σου θὰ μαραθοῦν καὶ θὰ χάσουν τὴ πορφύρα τους καὶ τὴ δροσιά. Βαθειὲς ρυτίδες θ' αὐλακώσουν τὸ πρόσωπό σου ποὺ τώρα λάμπει ἀπ' τὴν ὁμορφιά καὶ τὰ στήθη σου θὰ γείρουν κουρασμένα ν' ἀκούσουν τοὺς παλμοὺς τῆς δύστηνης καρδιάς ποὺ ἀγωνίζεται νὰ κρατήσῃ κοντὰ τῆς τῆ νειότη ποὺ φτερουγίζει. Τότε ἐσὺ θ' αἶσαι μακρὰ μου πολὺ μακρὰ. Μοῦ τὸ ἔχεις πεῖ χίλιες φορὲς πὼς ὅταν νοιώσεις τὸ παγερὸ ἄγγελμα τῶν γηρατιῶν στὸ πρόσωπό σου θὰ φύγεις ἀπὸ κοντὰ μου γιὰ νὰ μείνεις γιὰ πάντα στὴν ἀνάμνησή μου ἢ Ἀγαπημένη μὲ τὴ φεγγαρόβόλα ὁμορφιά.

Κι' ἐγὼ τότε μέσα στὴν πένθιμη μοναξιά μου θὰ σὲ θυμᾶμαι μὲ πόνο καὶ νοσταλγία ἀγάπη μου, καὶ θὰ σ' εὐγνωμονῶ γιὰ τὴν ἀφιέρωσες σὲ μένα τὶς ὠραιότερες μέρες τῆς ζωῆς σου . . .

Ἀθήναι

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Μὲ τὴν πρωτοβουλία τῆς «Ἀλεξανδρινῆς Τέχνης» ἔγινε στὶς 23 τοῦ Νοέμβρη στὴν αἴθουσα τοῦ Αἰσχύλου Ἀρῶνα φιλολογικὸ μνημόσυνο γιὰ τὸ μεγάλο Ψυχάρη.

Ἐπιτροπὴ ἀπὸ λογίους δημοτικιστὲς καὶ θαυμαστὲς τοῦ ἔξοχου ἐπιστήμονα καὶ λογοτέχνη, ὀργάνωσε τὴν τιμητικὴ αὐτὴ βραδιά. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζονταν ἀπὸ τοὺς: Α. Λεοντῆ, Ε. Π. Παπανοῦτσο, Κ. Ν. Παπᾶ, Π.